

1. zsoltár

A Zsoltárok könyve: imádság-gyűjtemény. Van benne dicséret, hálaadás, bűnvallás, könyörgés; van olyan is, amelyben Isten szól az emberhez (pl. Zsolt 50,7: „Hallgass, népem, most én beszélek! ...”) – ez is és az imádságok is azt bizonyítják, hogy az ember kapcsolatban lehet Istennel, sőt Isten keresi a kapcsolatot az emberrel, „Boldog ember az”, aki Ővele kapcsolatban van, ez az egész könyv „alaphangja”. A zárása pedig (Zsolt 150,6) a dicséret, mert a boldog ember dicséri az Urat – „magától”, nem muszájból. „Minden lélek dicsérje az Urat!” – mert Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2,4), és boldog legyen.

Az a boldog, aki kapcsolatban van Istennel. Akkor is boldog, ha éppen bajban van; ha éppen sír (mert megvigasztaltatik), ha háborúságot szenved az igazságért (mert övé a mennyek országa). Nem attól függ a boldogsága, hogy mi van, mi van; maga Isten jelenti neki a boldogságot, mert „semmi sem választhatja el az Ő szeretetétől, amely Krisztusban van”.

Nem azért boldog, mert kegyes, mert „nem jár gonoszok tanácsán”. Azért nem hallgat rájuk, mert ő az Úrral van kapcsolatban, Őrá hallgat.

„Az Úr törvényében gyönyörködik.” – A Zsolt 37,4 erre szólít fel: „Gyönyörködj az Úrban...” azért is, amit tett veled, de azért is, aki Ő maga. Ehhez meg kell ismernem Őt. Bemutatkozik – és a bemutatkozásával kezdi a törvényt is (2Móz 20,2). Ezzel azt mondja: azért tedd / ne tedd ezeket, mert én vagyok az Úr. A parancsolatokból Isten jellemét lehet megismerni. Ezért aki az Úrral kapcsolatban van (megtért), az, miközben „egyre jobban megismeri Őt” (Kol 3,10), gyönyörködik Istennel és a törvényében is. Ezért „gondolkodik róla éjjel és nappal”: mert gyönyörködik benne, gyönyörködik magában az Úrban. És közben „Teremtőjének képmására állandóan megújul”.

Gyümölcsöt terem, „mint a folyóvíz mellé ültetett fa”. A fa a nedves talajból mindent megkap, mi is megkapunk mindent, amiből a gyümölcs lesz. Az, hogy gyümölcs legyen (és milyen), benne van a fa természetében, nekünk az „új természetünkben”. „A Lélek gyümölcse” arról szól, hogy milyenné akar tenni minket Isten: olyanokká, akikben szeretet van, öröm van, békesség van... és akiben ezek vannak, azon ezt látni is fogják, a cselekedeteiben, a magatartásában... „Idejében megtermi gyümölcsét”: nem kell (nem is lehet) siettetni, erőlködni, hogy legyen. Megvan az ideje annak is, amikor az Úr keresi a gyümölcsöt – és találni is fog, mert „idejében termett”. – „Levele nem hervad el”: a lomb adja az árnyékot, ezzel másokat is felüdít.

„Minden munkájában jó szerencsés lesz” – ha kapcsolatban vagyok Vele, gyönyörködöm Benne, és az Ő akaratát teszem, akkor láthatóan, külső dolgokban is megáld az Úr (5Móz 28,1–14), és ezt még szegényen is meg lehet tapasztalni, bizonyosságot is tesznek róla. Amim van, azzal elégedett lehetek, és szolgálhatok. „Semmim sincs és mindenem megvan” – ez az Isten szerinti gazdagság.

„Nem így járnak a bűnösök”: aki nincs kapcsolatban Istennel; nem gyönyörködik az Úrban, nem érdekli az Ő akaratát, sem a törvénye. Nincs örök élete, nem is hisz semmiben, ami örök. A földi életét (és mindenét, amije van) akarja megtartani, de elveszti.

„Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején.” Az Úr gyümölcsöt keres rajtam, és csak azzal elégedett, ami valódi, ami abból származik, hogy Vele jártam. Ha nem talál, az ítélet. A földi életünk alatt is, de ekkor még „körülás és megrágyáz” a vincellér – Krisztus, aki „arra rendelt, hogy gyümölcsöt teremjek” (Jn 15,16), meg is tesz ezért mindent.

„Mert ismeri az Úr az igazak útját” – „Én vagyok az út...”. Azokat ismeri (és azoknak az útját), akik Krisztust követik. Engem is ismer, tudja, milyen úton járok, észreveszi, amikor letérek, megkeres, visszaterel. „A gonoszok útja elvész”, nekünk azért nem kell elvesznünk, mert Ő a Pásztorunk. Tudjuk, hogy hova vezet, és nem akarunk máshova jutni, és „senki sem ragadhat ki az Ő kezéből”.

„Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság.” Zsolt 32,1–2